

Tiberiados bendruomenė *Maldos bendrystė*

Eime jo pagarbinti!

Girdėjau pasakojimą, atkeliavusį iš Tolimųjų Rytų. Tai pasakojimas apie tautą, kurios gyventojai labai mėgsta lošti loterijoje. Laimėjęs nepasilaiiko laimėjimo, iškart jį išdalija. Didžiausias pavojus tiems žmonėms – praturtėti ir pradėti manyti, kad kitų nebereikia. Pasidalijimas būtinas ryšiams megzti, kad atsivertume tarpusavio pagalbai, brolystei. Dievas, visiškai visko atsisakęs, kviečia mus įžengti į santykį. Šv. Pranciškus Asyžietis buvo taip pakerėtas įsikūnijimo slėpiniu, kad jam reikėjo iš naujo „matyti“ tą Dievą, kuris tapo mums artimas ir kuris sutaiiko visą kūriniją. Ir jis kontempliavo kūdikėlį Jėzų Grečo prakartėlėje. Trims išminčiams irgi reikėjo pamatyti, jie paliko savo šalis ir iškeliavo.

Pasiekę Betliejų išminčiai rado Dievą, tapusį vargšu. Kad parodytume savo meilę, esame labiau pratę kitą užversti visokiausiomis dovanoimis. Jėzus mus moko, kad pasirodydami vargšai, atsiskyre nuo savo gėrio, galime tarti: „man tavęs reikia, man neužtenka vien manęs“. Ir galiausiai

išminčiai labai džiūgavo ir parpuolę kūdikį pagarbino. Jie į savo šalis grįžo kitu keliu. Susitikimas su Kristumi atveria mums naujus santykius, broliškesnius, bet taip pat kitokią elgseną, pagarbesnę aplinkai. To jums ir linkime šiais naujais metais, dėkodami už jūsų maldą ir draugystę.

Brolis Pranciškus

Atėjome jo pagarbinti

Po generalinės kapitulios, įvykusios Belgijoje, Lietuvoje brolių gyvenimas tapo gana intensyvus: grįžome prie misijų ir veiklų, kol smarkiai pasikeitė ir bendruomenė – br. Egidijui ir br. Pranciškui priėmus savo

Po Kalėdų mišiu.

naują paskyrimą. Tuomet kartu su likusiais broliais jaunesnysis br. Vytautas padėjo palaikyti bendruomenę ir misiją, kol atvyksią br. Mišelis ir br. Joakimas. Atsigręžiant į praėjusį laikotarpį, kontrastas tarp mūsų silpnų jėgų ir vaisių bei džiaugsmo mane be galo džiugino. Atrodo, kad brolių bendrystė Dievuje ir gimstantis pasitikėjimas iš tikrųjų atveria kalnus ir didina malonę. Už tai dėkoju Viešpačiui, neįmanomų dalykų Dievui. Mat kelis kartus teko girdėti, kad žmonės čia, Baltriškėse, jaučiasi kaip namuose, arba kad komandai pasikeitus, atmosfera išlieka ta pati. Oi, kaip norėtume likti ištikimi dovanai, kuri mums buvo patikėta ir per mus kiekvienam svečiui.

Tarp tų įvairių kasdieninių žiedelių – vienas mane jautriau palietė. Prieš pusantrų metų nusprendėme su broliais, kad mūsų bažnyčios prakar-

tėlė tikrai per maža. Reikėjo užsakyti naują, bet kur? Žinoma, ne per Amazon. Mūsų prakartėlė buvo pagaminta Betliejaus seserų, tad ieškojome kažko panašaus, jei, įmanoma, pagaminto Lietuvoj. Tai sužinojusi, viena draugė pasisiūlė supažindinti mus su Salako meninke. Dar geriau, kai įmanoma bendrauti ir kalbėtis gyvai. Susitarėme, ir prasidėjo darbas. Tačiau labai sunku degti didelius molinius dirbinius (gaminus, daiktus) orkaitėje. Sužinojome, kad bandymai nebuvo visiškai sėkmingi. Vėliau net nebebuvo jokių žinių, tad Kalėdų džiaugsmas pradėjo blėsti. Vis dėl to, vieną dieną sužinojau, kad meninkė jau užbaigusi darbą, bet šiek tiek drovisi: kaip broliai vertins jos darbą, ar jiems dar reikia? Pats ir turėjau atnaujinti pasitikėjimą ir troškimą. Atvykus atsiimti prakartėlės, atidarius meninkės namų duris, buvo tamsu. Tik ant virtuvės stalo stovėjo moliniai prakartėlės veikėjai, iš vidaus apšviesti žvakučių. Pajutus į pasaką ar regėjimą, tik norėjosi priėti, pagarbinti, stebėti ir tylėti. Tiesiog Marija buvo apsigaubusi teologiniais simboliais – mėnulis po kojom, žvaigždė ant nugaros, širdis deganti liepsna. Juozapas stovėjo su pilnu malonių maišu tarsi Kalėdų senelis; Jėzus suvystytas lietuvišku būdu. Tiesa, klasicizmo ir graikų kanonų mėgėjų lūkesčiai nebuvo išpildyti, tačiau personažai išreiškė tikrą garbinimą ir gyvumą, pakėlę galvą dangun. Praleidome gražų vakarą, kalbėdami apie maldą tyloje, Dievo apsireiškimą gamtoje, buvimą prie savęs, ir pan. Pajutau išminties ir ramumo skonį.

Po savaitės meninkė atvažiavo su ėdžiomis, padariusi lazdeles iš savo avių vilnos. Prieš pat Kalėdas skambinau, kad nepraleistų piemenėlių Mišių, kai kunigas paguldys kūdikį ėdžiose, ir palaimins prakartėlę. „Aš dabar esu Jūsų bažnyčioje“, atsako jinai. Greitai nuėjęs, radau visą komandą, puošiančią bažnyčią Kalėdoms tik gamtos medžiagų: šakų, džiovintų uogų ir gėlių, mano akyse gaminančią kalėdinius papuošalus iš šieno ir molio. Oi, kokia graži bus mūsų bažnytėlė, kaip jaukiai netrukus galėsime priimti Šv. Šeimą ir priglauti vaikelį. Kalėdų Naktį dar radome gyvą šeimą, sutikusią vaidinti Šv. Šeimą: Michal, Karolina ir Weronika iš Varšuvos. Jiems buvo stiprus įspūdis įkūnyti Juozapą ir Mariją (dėl Weronikos, nežinau). Po ramių Mišių kviečiau žmones priėti, pagarbinti Jėzų, jam atnašauti savo maldos intencijas, savo troškimus. Praėjo pusė minutė dvejonų, kol žmonės gaučiai susirinko regėti savo išganytoją, žmonijai taikos pažado.

Bet istorija tuo nesibaigia: Apreiškimo vakarykštę dieną br. Jonas mane šaukia: „Ateik pasižiūrėti, kas yra virtuvėje!“ Trys karaliai, tyliai atkeliavę, stovėjo ant stalo žvakutėmis rankose, o menininkė jau buvo dingusi. Karaliai, panašūs į senokus, gyvenančius mūsų kraštuose, gerove nespinduliuoja, labiau išmintimi, kaip juos vadina Raštai. Ačiū Jums, Aušra Mičiulyte, kad savo darbu atlikote ne tik darbą, bet ir misiją; ačiū, kad šias Kalėdas mums padėjote pagarbinti, įkūnydama tikėjimą per grožį.

Br. Ivanas

Grižimas į šalį

Taigi, galbūt jau pastebėjote prie altoriaus ar darže brolių, kurio čia anksčiau nematėte... ar tiesiog buvote sutikę užsukusį trumpam... Tačiau mano šaknys čia, Beaurainge, Viešpats jau prieš kiek laiko pašaukė

mane šiame Charnet miškelyje ir po penkerių formacijos metų Belgijoje su visu jaunystės užsidegimu išvykau drauge su dar trimis broliais kurti bendruomenės Lietuvoje. Ir toje gražioje šalyje praleidau dvidešimt nuostabių metų. Po tokio ilgo laiko, patikinu jus, jaučiuosi tikras lietuvis... bet tai nereikia, kad dėl to esu mažiau belgas.

Ir per rugsėjo mėnesio kapitulą – netikėtumas: bendruomenė paprašė manęs viską ten palikti ir grįžti į Belgiją. Šį bendruomenės kvietimą

*Br. Egidijus Belgijoje su drauge Živile ir br. Jerry.
Tikra Belgijos žiema!*

priėmiau kaip Viešpaties kvietimą viską palikti ir sekti paskui Jį; taip Jėzus pakvietė turtingą jaunuolį: „Jei nori būti tobulas, eik parduok, ką turi, tuomet ateik ir sek paskui mane.“ Ir po dvidešimties metų Lietuvoje jutau, kad turiu daug daugiau ką palikti nei išvykdamas į Lietuvą būdamas dvidešimt ketverių. Atsisveikinimai Lietuvoje buvo kiek veriantys širdį ir tuo pačiu metu gavau tiek šiltų jausmų ženklų, kad širdis liejosi per kraštus. Ir labiau nei atsiskyrimo skausmą jutau dėkingumą už visus čia pragyventus gražius metus.

Ir dabar Viešpats ruošia man naujus nuotykius Belgijoje. Iš naujo ir su džiaugsmu susipažstu su Belgijos bendruomene. Broliai gražiai mane priėmė. Džiugu gyventi su broliais, su kuriais dar nesu ilgai gyvenęs. Pokytis didelis, bet tai kelią jaudulį. Ir dar, be galo trokštu su jumis susipažinti. Laukia šitiek susitikimų su žmonėmis, šitiek vardų išmokti... džiaugsmas atrasti prieš dvidešimt metų paliktą daržą.

Ateinu čia su pasitikėjimu, kad Viešpats čia ruošia man stebuklus. Ačiū už jūsų maldą už šį naują etapą. Ačiū.

Brolis Egidijus

Mano atvykimas į Lietuvą

Rugsėjo mėnesį vykusios generalinės kapitulos metu brolis François manęs paklausė, ar galėčiau išvykti į Lietuvą ir prisijungti prie joje gyvenančių brolių. Kitą rytą Mišių skaitinys buvo palyginimas apie sėjėją (Mk 4, 14-20). Visos žemės, apie kurias kalbama palyginime (kelias, akmenuota žemė, erškėtinas ir galiausiai gera dirva), yra

Ačiū tau, br. Joakimai. Tavo buvimas stiprina bendruomenę.

mano širdyje. Apmąstydamas šį palyginimą, suvokiau, jog atverdamas širdį kvietimui vykti į Lietuvą pasiekiu manyje esančią gerą dirvą, kurioje Viešpaties sėkla gali duoti gausių vaisių.

Į Lietuvą atvykau prieš pat Kalėdas ir atradau šalį po nuostabia sniego danga. Pirmasis mano darbas buvo padėti broliui Vytautui pastatyti prakartėlę Šventajai Šeimai Baltriškių bažnyčioje. Tad natūralu, kad per Kalėdų mišias mano akys vis krypo į šią prakartėlę, į kūdikėlį Jėzų, apsuptą Marijos ir Juozapo. Ir labai greitai mano širdyje kilo pirmoji malda: prašyti kūdikėlio Jėzaus, kad suteiktų man malonę labai greitai išmokti kalbėti lietuviškai... kad jis man suteiktų įgimtą talentą lietuvių kalbai. Bet kai toliau žvelgiau į šį kūdikį, gulintį ėdžiose, mano malda sustiprėjo: ar tikrai tokią malonę Viešpats nori man suteikti? Ar tai tikrai duos daugiausia vaisių? Jis taip pat skyrė laiko mokytis kalbėtis su Marija ir Juozapu, "augti ir stiprėti" Dievo akivaizdoje (plg. Lk 2, 40). Man tai ne tik kalbos mokymasis, bet ir naujos kultūros atradimas, meilė jai ir bandymas joje gyventi pagal Evangeliją. Ir aš pasijuntu kaip mažas vaikas, kuris turi išmokti kalbėti, kad patirtų tikrą susitikimą.

Po vienuolikos metų gyvenimo bendruomenėje Belgijoje šį siuntimą į Lietuvą priimu kaip prieš mane atsiveriantį naują horizontą. Viešpats mane palietė, kai man buvo septyniolika metų. Per rekolekcijas atradau, kaip stipriai Viešpats mane myli. "Jis pamilo mane ir paaukojo save už mane", (Gal 2, 20) sako šventasis Paulius. Būtent į šią meilę noriu atsiliiepti. Viešpats visada kviečia mane eiti pirmyn. Šį kvietimą palikti Belgiją ir įleisti šaknis Lietuvoje jaučiu kaip kvietimą pasirinkti Jį, atrasti Jį Lietuvoje!

Brolis Joakimas

Jono Krikštytojo metai

Su Tiberiados bendruomene susipažinau prieš 6 metus, buvau prieš keletą mėnesių atsivertęs, taigi panašiai tiek trunka ir mano kelionė su Dievu. Pirmą kartą atvykau į vaikinų savaitgalį ir pamilau šią vietą, šiuos žmones. Atsimenu, tikrai mane stebino vaikinų tikėjimas, mano aplinkoje tokių nebuvo, brolių paprastumas ir atvirumas. Pirmasis, su kuriuo susipažinau, buvo brolis Egidijus, iš pradžių net nesupratau, kad jis ne lietuvis,

galvojau tiesiog šiek tiek keistokai kalba. Ta visa savaitgalio programa: bendrystė, malda, mokymai, rankų darbas, brolio Jono psalmių giedojimas mane sužavėjo, supratau, kad tai yra mano bendruomenė. Atsimenu, grįžęs pradėjau melstis pagal Magnificat, bandžiau giedoti psalmes. Tuo metu gyvenau „barake“, taigi neturėjau savo maldos kampelio, melsdavusi automobilyje, tualete. Nebuvau pastovus Baltriškių lankytojas, kartas nuo karto sudalyvaudavau kokioje jaunimo stovykloje, vaikinių ar vyrų savaitgalyje.

Prieš 3 metus turėjau sunkesnį laikotarpį, pasiprašiau pas brolius. Čia praleidau 3 savaites, pamačiau, kaip atrodo ir kuo gyvena Baltriškės kai viskas nurimsta. Ta kasdienė dienos tvarkė, pastovi malda, rankų darbas, bendrystė, asmeniniai pokalbiai buvo man atgaiva, grįžau naujas žmogus,

kaip iš dvasinės reabilitacijos centro. Na, ir per šiuos atvykimus man visada labai įdomiai atrodė vaikai kurie gyveno Šv. Jono Krikštytojo metus. Devynis mėnesius gyventi su vienuoliais, dalyvauti visose stovyklose, mokymuose tokioje vietoje, tikrai neslėpsiu – žvelgiau į juos su pavydu, norėjau to ir aš, bet vis nepasiryždavau. Darbas, santykiai, turėjau įvairių priežasčių, kodėl ne, o gal tiesiog trūko noro, bijojau. Pastaraisiais metais mano

gyvenime įvyko labai daug pokyčių, išbandymų, atrodė, lyg iš kokio bokšto būčiau nukritęs. Bežiūrint serialą „The Chosen“, sceną, kurioje Jėzus sutinką Simoną Petrą ir jį pasikviečia keliauti kartu su juo, pajaučiau, kad tai yra kvietimas man, kad aš esu Simonas ir Jėzus kviečia mane. Pagaliau nusprendžiau iš tikro eiti su Dievu, sekti Jį, baigti savo solo kelionę ir nuoširdžiai tarti: „Dieve parodyk man kelią, Dvasia vesk mane“. Į galvą atėjo Baltriškės. Viskas, atrodo, buvo Dievo suplanuota. Buvo likęs mėnuo iki Šv. Jono Krikštytojo metų pradžios, neturėjau jokių įsipareigojimų, neradau priešasčių, kodėl ne, nors buvo abejonių, baimės dėl mėnesių atsitraukimo, jas nustelbė suvokimas, kad kas tie 9 mėnesiai gyvenimo perspektyvoje ir ką tai gali suteikti mano gyvenimui.

Jau 3 mėnesiai čia, jie prabėgo labai greitai, bet negaliu pasakyti tų įprastų žodžių „kur dingio tas laikas?“, nes jie buvo tokie pilni atradimų, suvokimų, naujų patirčių, meilės, bendrystės, Dievo. Gyvenimas kaime man nėra svetimas, pats augau kaime, daug laiko praleisdavau pas diedukus, tad ar tai būtų malkų krovimas, ar darbas su traktoriais man nėra naujovė, bet buvau pamiršęs, kokią ramybę ir džiaugsmą man teikia ūkio darbai ir tas jausmas, kai gulantis į lovą jauti tą gerą nuovargį po dienos.

Mane galima dažnai rasti atnaujintose dirbtuvėse, kuriose dirbu su me-džiu, savo senai pamirštu pomėgiu. Jau užbaigiau du projektus: naują šu-linio stogelį ir spintą. Tai yra užsiėmimas, kuriame nebejaučiu laiko, susi-koncentruoju tik į tai, ką darau. Susiradau daug naujų draugų, sutikau dau-gybę įdomių žmonių, dvi savaites buvau misijoje su broliu Jonu, kur pirmą kartą liudijau, dalinausi savo gyvenimu. Tikrai viskas nėra tik lengva ir gražu: aš visiškai ne ryto žmogus ir kartais būna, kad pakylu iš lovos likus kelioms minutėms iki rytmetinės maldos, dar nesu buvęs anksčiausioje ty-los maldoje, bet pasižadu, kad bent kartą į ją nueisiu. Gyvenimas bend-ruomenėje irgi turi savų iššūkių, turi priimti kito skirtumus, įpročius, kaip gyventi ar dirbti. Ir, manau, pirmą kartą iš tiesų susitikau su savimi, pradė-jau pažinti, kas aš esu, savo žaizdas, kas nėra malonus reikalas, bet at-randu ir daug teigiamų dalykų, pradėdau iš tikro mylėti save. Dykumos diena yra vienas mėgstamiausių dalykų čia. Viena priežasčių tikrai yra tai, kad miegu, kiek noriu, bet dar svarbiau, kad tai yra asmeninis laikas su Dievu, tyloje, ramybėje, o jauki trobelė ant ežero kranto tikrai padeda tai išgyventi.

Labai džiaugiuosi pažindamas kiekvieną iš brolių, visi jie labai skir-tingi, su įvairiais talentais, bet ir panašūs, kas, manau, padeda gyvuoti bendruome-nei. Ir dabar tas žodis „brolis“ prieš kiek-vieno iš jų vardą įgauna tikrą prasmę – man jie kaip tikri broliai. Aš pats esu pir-magimis savo šei-moje, tad neturėčiau

„Man jie kaip tikri broliai.“ Br. Gonzagas vertina šaukių savaitgalis.

vyresniojo brolio ar sesers, o dabar turiu penkis, per šventes buvo septyni vyresnieji broliai, kurių niekada neturėjau, dabar esu pagrandukas. Jaučiu, kaip kiekvienas iš jų rūpinasi, padeda, skatina mane. Tikrai daug mokausi iš jų. Kiekviename iš jų ar čia atvykstančių žmonių sutinku Dievą. Taigi praėjo 3 mėnesiai, o jau įvyko daugiau, negu tikėjausi, gavau šitiek dovanų iš Dievo, neįsivaizduoju, ką Jis dar yra paruošęs likusiems 6 mėnesiams. Iki susitikimo Baltriškėse.

Erikas

Michal, Karolina ir Weronika visada pasiruošę Jus priimti Savičiūnų Tobijo ir Saros namuose.

Žinios iš Savičiūnų prakartėlės

Mums palikti namus buvo gana nesunku – Weronikai 2 metai, Karolina nebedirba ir rūpinasi Weronika, aš dirbu nuotoliniu būdu. Nors važiuoti galėjome bet kur, atvykome čia, į Savičiūnus. Kodėl? Galbūt vertinant šiuolaikiniais standartais tai – gana neracionalus sprendimas,

netgi vienas mūsų draugų sakė, kad taip elgtis kvaila ir verčiau pasiliktume Varšuvoje ir pasirūpintume savo gyvenimais. Bet būtent tai čia ir darome – rūpinamės savo gyvenimais ir ateitimi.

Su broliais susipažinome Belgijoje prieš ketverius metus. Mus palietė jų atvirumas, paprastumas ir šypsenos veide. Buvo lengva kalbėtis, lengva atsiverti, nereikėjo slėptis už kaukių (tada tai buvo tik metafora), jautėmės priimti, kokie esame. Tad išgirdus apie galimybę vienerius metus gyventi šalia brolių ir patiems išmokti taip gyventi, kilo smalsumas. Kurį laiką tai svarstėme, ir gimus Weronikai tokia galimybė tapo dar patrauklesnė, nes taip tokį kelią parodytume ir jai.

Tad šią vasarą pirmą kartą atvažiuojame į Lietuvą. Pasijutome tarsi grįžę namo, nors be br. François ir Frederiko nieko daugiau nepažinojome, taip pat anksčiau nesame lankęsi Lietuvoje. Bet mums patiko, broliai mus priėmė, ir štai mes jau tris mėnesius gyvename čia.

Kokia tai patirtis? Nuostabi, bet pradžia buvo sunki: mes susirgome, br. François išvyko į Belgiją, parduotuvės toli (ir nėra pristatymo į namus galimybės ☺). Tad gavome kantrybės ir priėmimo pamoką. Sunkios patirtys, kai žvelgiame į jas iš toliau, yra geriausios mokytojos.

O ko iki šiol išmokome, tai pasitikėjimo Dievu, kad gyvenime pasitaikantys sunkumai gali virsti gerais dalykais, kad reikia gyventi čia ir dabar, mažiau susitelkti į save ir labiau rūpintis kitais. O kiek malonių žmonių sutikome, irgi pritrenkia – turiu tokią teoriją, kad Baltriškės išryškina mumyse, kas geriausia, ir kas čia beatvyksta, paniręs į čia sklindančią meilę, atskleidžia geriausia, ką turi.

Laukiame, ką atneš tie devyni likę mėnesiai, bet svarbiausia, stengiamės mėgautis kiekviena diena. Kai būsite Baltriškėse, užsukite pasisveikinti. Iki pasimatymo ☺.

Michal, Karolina ir Weronika

Šlovimas Naujųjų Metų stovykloje.

Tiberiados šviesa – Mano pirmoji stovykla Baltriškėse

Esu Monika, man yra 15 m. Nuo 2021 m. rugsėjo ruošiuosi krikštui Zarasų parapijoje, velyknaktį. Tuo keliu susitikau Tiberiados bendruomenę norėdama papildyti Dievo ir Bažnyčios atradimą. Juk tiesiog yra jaunų žmonių, kurie ieško santykio su Dievu, ieško Jo jėgos, Jo veido. Tačiau ne kiekvienam pavyksta surasti Dievą, užmegzti ryšį su Juo. O Tiberiados Broliai padeda tai atrasti. Kaip parašyta: "Prašykite, ir jums bus duota, ieškokite, ir rasite, belskite, ir bus jums atidaryta. Kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma." Internetė pamačiau nuorodą apie vyksiantį jaunimo savaitgalį. Paspaudžiau ir užsiregistravau. Nenustygau vietoje iš džiaugsmo, tačiau tuo pat metu ir labai jaudinausi, juk tai pirmas kartas toje vietoje, tarp tų žmonių. Laukiau mėnesį laiko. Štai pagaliau atėjo ta diena (spalio 1d.). Važiavau ten kupina jaudulio ir kitų emocijų. Bet tik įvažiavus į klebonijos kiemą, mane pasitiko šuo vardu Mozė ir Br. Jonas su plačia šypsena. Vien tik tai jau mane nuramino. Susipažinau su daugybę jaunimo ir Broliais: Jonu, Vytautu, Žeri (Jerry), Gonzagu, Pranciškumi (François iš Belgijos), Egidijumi, šiek tiek vėliau su Ivanu. Ta erdvė ir bendravimas su Broliais ir stovyklos dalyviais įkvepia gyventi, kvėpuoti bei mąstyti kitaip. Žavi Brolių visišką atsidavimą tarnauti Dievui ir Žmogui, taip pat stovyklos dalyvių noras būti Dievo vaikais. Pasiskirstę į grupes atliekam įvairius darbus. Visi darbai – tai yra kaip malda, pataravimas artimajam. Ten užmiršti visas negandas, ir jautiesi milžiniškos šeimos dalimi. Ten tau neleidžia jaustis vienišam ar atstumtam. Ištikus bėdai ar nepasisekimui esi apglėbtas meilės, šilumos bei supratimo. Tikėjimas nėra vien malda, giesmė, Šv. Mišios. Tikėjimas tai prasmingi darbai bendruomenei. Įprastai Šv. Mišios vyksta visiškame susikaupime bei ramybėje. O TEN... Tiberiados Šv. Mišios vyksta džiugesio šviesoje. Broliai groja įvairiais instrumentais, giedame džiaugsmingas šlovinimo giesmes, ir išsako savo maldavimus bei dėkojimus, per maldas suartėjame vieni su kitais. Tai suteikia ne tik džiaugsmo, bet ir stiprybės. Po tokio Šv. Mišių DŽIUGESIO neri į gyvenimo verpetus sustiprėjęs, kupinas vilties, kad VISKAS BUS GERAI. Dažniausiai mūsų visuomenė įsivaizduoja, kad meldžiasi tik se-

neliai. Bet būtent Tiberiados bendruomenės gyvenimo būdas ir gausiai susirinkęs jaunimas liudija, kad malda labai svarbi ir mums, jaunuoliams. Artimas santykis su Dievu neleidžia atsidurti gyvenimo užribyje. Mūsų stiprybė glūdi maldoje ir bendrystėje. Grįžau namo kupina ryžto dar sugrįžti Ir pratęsti tikėjimo patirtis.

Monika

Monrealio Žinios

By: Frederikas tvarko Monrealio Aušros Vartų šventorių su savanoriais.

Brangi šeima, mieli draugai, ramybė ir džiaugsmas jums! Štai atėjo 2022 metai ir rašau jums pasibaigus vienam mokslų semestriui ir jau prasidėjus naujam. Džiaugsmas

dalintis su jumis savo bendryste, siunčiu kelias naujienas apie įvairius gyvenimo Monrealyje aspektus.

Spalio pradžioje vyko savaitės trukmės mokymai apie taiką. Tai buvo labai graži savaitė, skirta griauti vidines sienas ir statyti tiltus. Savaitei baigiantis buvome paraginti įvykdyti asmeninį taikos žygį. Aš pasirinkau susirasti musulmoną su ilga barzda parke netoli namų, susipažinti su juo ir pastatyti taikos tiltą. Atvažiavęs dviračiu radau daug jaunimo būrelių, bet nemačiau savo ieškomo tipo. Apsukau kelis ratus, sutikau moterų su šydais, arabiškai kalbančių... bet nė vieno barzdočiaus, jau norėjau viską mesti, bet tolumoje prie stalo išvydau ieškomą egzempliorių ir jo šydu ap-

sigaubusių žmoną. Priėjau prie jų ir paprasčiausiai pasakiau: „galbūt truputį keista, bet noriu palinkėti jums ramybės!“ jie iškart mane priėmė ir užsimezgė pokalbis, jie man pasiūlė picos gabaliuką. Galiausiai su marokiečiu Zaku (vardo Zacharijas trumpinys) prakalbėjome pusantros valandos. Jis tapo mano broliu žmogumi! Aš tai prisiminsiu! Mano širdyje nugriuvo siena! Mes nusifotografavome, kad įamžintume šį nutikimą, kuris palietė mus abu, taip pat jis pakvietė mane jį aplankyti.

Mane palietė įvairi studentų kilmė ir tuo pačiu metu bendras mūsų žmogiškumas. Po keturių pirmų mėnesių mes gyvename gražioje ir širdingoje bendruomenėje. Sužinau apie begalę sunkumų, kuriuos patiria žmonės Haiityje, Burkina Faso, Kongo, Kamerūne, Madagaskare... Su keliais studentais giedame chore. Kaip gera drauge giedoti Viešpačiui. Mūsų chorui vadovauja studentė prancūzė ir padeda mums išmokti kiekvieno balso partiją bei giedoti drauge.

Lapkričio pradžioje Aušros Vartų Dievo Motinos lietuvių parapijoje dalyvavau bendruomenės talkoje: tvarkėme bažnyčios aplinką, grėbėme lapus, karpėme gyvatvorę. Taip

vyko pasiruošimas žiemai ir parapijos 70-mečio šventei, kuri vyko kiek vėliau, lapkričio 28 d. Mišias aukojau drauge su tėvu Pauliumi, generaliniu vikaru, atvykusiu vadovauti šventimui, ir kitu nenuilstančiu misionieriumi. Į susitikimą atvyko ir Lietuvos ambasadorius Kanadoje su savo komanda.

Džiaugsmas palaikyti ryšį su lietuviais, kalbėti ir Mišias laikyti lietuviškai, taip parodant mano priklausymą Baltriškių bendruomenei.

Kelias dienas praleidau rekolekcijose ermitaže pas Betliejaus seseris. Jų kunigas turėjo karantinuotis dėl Covido, tad apvaizda pasirūpino, kad galėčiau švęsti Mišias drauge su seserimis. Iš 2021 į 2022 perėjome su Švč. Sakramento adoracijos vigilija ir padėkos Mišiomis už visas malones, gautas per praėjusius metus. Seserų vienuolynas yra ganėtinai kalvotoje vietovėje, o mano ermitažas buvo už 25 minučių pėsčiomis nuo bažnyčios, tad rytais ir vakarais eidavau per apsnigtą gamtą spaudžiant šaltukui (mažiausiai minus 10). Koks džiaugsmas ilgai melstis, dalyvauti gražioje liturgijoje, skaityti Dievo žodį, peržvelgti praėjusius metus ir pirmus studijų mėnesius, klausytis tylos ir skaityti. Štai, brangi šeima ir draugai, kelios naujienos dėkojant jums už tai, kad palaikote mane savo malda ir draugyste. Taip pat dėkoju už bendrystės žodžius, kurie visada mane labai paliečia. Tegu Viešpats jus laimina ir palaiko jūsų viltį, pasitikėjimą ir gyvenimą pagal Evangeliją visame, ką dabar patiriate.

Br. Frederikas

Br. Juozapas, krepšinio čempionas, tuoj Lietuvoj!

Kalendorius

Sausis: Nazareto mėnuo. Grupių nėra. Nuo 27 d. iki kovo 3 d. br. Ivanas rekolekcijose Italijoje.

Vasaris: (01-28) br. Juozapo apsilankymas. (04-06) Šiaulių klasė. (05-06) Pjūties vaikų savaitgalis. (11-13) Paauglių savaitgalis. (18-20) Šiaulių klasė. (25-27) Vainių savaitgalis. (vas. 28 – kovo 6) Nazareto savaitė, grupių nėra.

Kovas: (08-11) Atvira bendruomenė. (16-17) Jono Pauliaus II moksleiviai. (kovo 17 – bal. 3) Br. Pranciškaus apsilankymas. (25-27) Sudervės bendruomenė. (26) Panevėžio sutvirtinamieji. (kovo 28 – bal. 3) Nazareto savaitė. Grupių nėra.

Balandis: (14-17) Velykų jaunimo stovykla.

Maldos intencijos

Taikos Kunigaikšti, Tave meldžiame, duok taiką, įžvalgą, išmintį ir švelniųjų drąsą Lietuvoje bei visose šalyse, kurios ją apsupa. Įkvėpk politinius vadovus, kad dorai galėtų tarnauti žmogui ir žmonių bendruomenei.

Gerasis Ganytojau, Tave meldžiame už pašaukimus visoje Bažnyčioje. Stiprink žmones kurti šeimą, eiti paskui Tave pašvęstajame gyvenime ar kunigystėje. Padėk mums įgyvendinti sinodinį kelią ir atskleisti Bažnyčios broliškąjį veidą.

Kristau, palaimink ir globok visus Tiberiados bendruomenėje įsipareigojusius žmones – šeimą, švento Damijono jaunimą, maldos grupelių dalyvius, visus savanorius, kurie nuolat mums padeda išlaikyti veiklas ir bendruomenės buitį. Palaimink kiekvieną brolių, laikyk juos ištikimus Tau. Laimink br. Joakimo lietuvių kalbos mokslus bei laiką Vilniuje.

Šventoji Dvasia, vesk brolius ir jaunimą ruošiant vasaros tarptautinę jaunimo stovyklą (liepos 4-10 d.). Suburk mus, stiprink mus, kad galėtume su džiaugsmu išėiti iš savo komforto zonos, plačiai kviesti ir nuolankiai bendradarbiauti.

Šventoji Trejybe ir Šventoji Šeima, veskite mūsų bendruomenę 2022 m. visuose nuspręstuose projektuose. Jų tarpe globokite būsimų brolių namų statybą, kad juos statydami, tvirčiau statytume ir bendruomenę. Šv. Juozapai, būk su mumis namų statytojas.